

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 551 / 22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 9 czerwca 2022 roku sygn. akt II K 94 / 20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty mogącej mieć wpływ na treść wyroku obrazu przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk w zw. z art. art. 410 kpk oraz art. 170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 4 kpk;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Podniesione w apelacji zarzuty oparte zostały w pierwszej kolejności o próbę wykazania, że przypisanie oskarżonemu zarzuconych mu występów było następstwem wadliwej, nie			

odpowiadającej kryteriom, o jakich mowa w art. 7 kpk oceny dowodów, połączonej z nierespektowaniem reguły ujętej w art. 410 kpk, w szczególności wskutek nienależytego uwzględnienia podczas wyrokowania tej części wyjaśnień Z. S. oraz posiłkowo zeznań świadków H. K. (1) i S. K., które odwoływały się do przypadków błędnych szacunków zniszczeń poczynionych przez zwierzynę leśną po stronie oskarżyciela oraz jego prowokacyjnych zachowań w stosunku do oskarżonego. Zdaniem skarżącego, okoliczności te winny stanowić podstawę do oceny zarzuconych Z. S. zachowań z uwzględnieniem przepisów art. 213 § 1 i 2 kk oraz art. 216 § 3 kk, a w konsekwencji prowadzić do uniewinnienia

go od wszystkich
zarzuconych
czynów.

Sąd odwoławczy
zarzuty te
podzielił w
zakresie, w
jakim odnosiły
się do braku
dostatecznych
podstaw, by
oskarżonemu
przypisać
realizację
znamion
występku
zniesławienia z
art. 212 § 1
kk w odniesieniu
do czynu
zarzucanego w
punkcie I., w
związku z tymi
fragmentami
pisemnej
wypowiedzi
oskarżonego,
które oceniały T.
S. jako osobę,
która podczas
szacowania
szkód
czynionych
przez zwierzyń
leśną, z
niekorzyścią dla
oskarżonego,
czynności te
wykonywała w
sposób
nieudolny i
nierzetelny (w
tym podczas
przypadku
szacowania
zniszczeń w
pszenicy i
jęczmieniu na
opisanej w akcie

oskarżenia
działce),
skutkujący
umyślnym
zaniżaniem
należnego
oskarżonemu
odszkodowania.
Ocenę prawną
tego rodzaju
osądu, jaką
oskarżony
zawarł w jednym
z pism
kierowanych do
przedstawicieli
służby leśnej,
poprzedzić
należy
sygnalizacją, iż
w nauce prawa
karnego
spornym jest,
czy
wypowiadanie
własnych sądów
i ocen może
być traktowane
jako działanie
noszące
znamiona
występku
zniesławienia z
art. 212 kk.
Pogląd ten nie
jest bowiem w
nauce prawa
karnego
powszechnym i
akceptowanym
przez wszystkich
bez zastrzeżeń.
Pomijając już,
że nie zawsze
zabiegiem
prostym będzie
ustalenie
precyzyjnej
granicy, czy dana
wypowiedź jest

stwierdzeniem
faktu, czy
wyrazem oceny,
część doktryny
uważa, iż
znamiona
zniesławienia
wypełniają tak
informacje o
faktach, jak
i poniżające
człowieka oceny
– por. obszernie
przywoływane w
tej mierze
literatura oraz
orzecznictwo
ETPCz w
komentarzu do
art. 212 kk
w: prof. dr
hab. R. S.:
Kodeks karny.
Komentarz, rok
2015, opubl.
Legalis. Wedle
niektórych
poglądów tam
przedstawionych,
aby autor
wyrażonej opinii
mógł korzystać
z ochrony przed
odpowiedzialnością
za występki
zniesławienia,
opinia musi
mieć oparcie w
faktach. Pogląd
ten opiera się
na założeniu, że
przez pryzmat
art. 213 kk
należy
weryfikować, czy
opinia posiada
dostateczną,
opartą na
prawdzie,
podstawę

faktyczną, gdyż
bez niej
dochodzi do
nadużycia
wolności słowa.
Także więc
wypowiedzi
ocenne muszą
opierać się na
prawdziwych
faktach i
okolicznościach,
stanowiących
racjonalną
przesłankę
ferowanych
sądów,
wypowiadanych
poglądów oraz
twierdzeń.
Przedmiotem
oceny prawnej
będzie w tej
sytuacji istnienie
w opisywanej
rzeczywistości
podstaw
faktycznych, czy
uprawniały one
do
formułowania
wypowiedzi o
określonej
treści. Zatem
także wypowiedź
ocenna może
być uznana za
zniesławiającą,
jeżeli nie istnieje
jakakolwiek
baza faktyczna
wspierająca jej
formułowanie.
Tylko
podbudowane
faktycznie oceny
nie będą mogły
być uznane za
zniesławiające, a
więc pod

warunkiem, że fakty przytoczone jako podbudowa oceny będą prawdziwe. Nieprawdziwość tych faktów, ich zmyślenie przesądzić powinno o odpowiedzialność za zniesławienie. Przenosząc powyższe na realia niniejszej sprawy – pamiętać należało, że wyrażone (przywołane powyżej) przez oskarżonego negatywne oceny o pracy oskarżyciela prywatnego podczas szacowania szkód uczynionych przez zwierzynę leśną w jego uprawach, nie były „ zawieszane w próżni ”, czy też zupełnie oderwane od faktów. Zgodzić się bowiem ze skarżącym należało, iż wypowiedzi te nawiązywały do przypadków, gdy oszacowanie szkód przez T. S. zostało następnie

skutecznie przez
oskarżonego
zakwestionowane
w wyniku
rozpoznania
wniesionych do
właściwego
nadleśnictwa
odwołań.

Uwzględniając
powyższe sąd
odwoławczy
uznał, iż
oskarżonemu
przysługiwało
nie naruszające
przepisu art. 212
kk prawo do
krytyki
oskarżonego,
jako nie
pozostającej w
oderwaniu od
faktów. Jak
wyżej
przedstawiono,
nawet gdyby
przyjąć za punkt
wyjścia mniej
liberalne
poglądy dla
prawnokarnego
wartościowania
wypowiedzi
ocennych, to i
tak nie mogą
zostać uznane za
zniesławiające w
rozumieniu art.
212 kk, jeśli fakty
przytoczone jako
ich podbudowa
będą miały
zakotwiczenie w
rzeczywistości.
Nawet zatem,
gdyby
oskarżyciel
prywatny
uważał, iż to jego

szacunki, a nie nadleśnictwa, były właściwe, względnie, że ich korekta była następstwem okoliczności od niego niezależnych i które nie mogą stanowić podstawy do tak daleko idącej krytycznej oceny jego pracy (np. w postaci zmian sytuacji faktycznej, jakie następowały na gruncie pomiędzy szacunkami jego, a tymi sporządzonymi przez przedstawicieli nadleśnictwa), to wyrażonym przez oskarżonego opiniom, jako nie oderwanym zupełnie od faktów, nie należy oceniać w kategoriach przestępczego zniesławienia.

Z drugiej strony pamiętać jednak należało, że prawo do wygłaszania krytycznych opinii względem innych osób nie ma charakteru bezwzględnego. Każda krytyka,

nawet jeśli nie jest pozbawiona podstaw, musi być utrzymywana w rozsądnych granicach co do jej formy, a jednym z wyznaczników tych granic jest zakaz używania wyrażeń obraźliwych, obelżywych, czy innego rodzaju zwrotów, które stanowią obrazę godności osobistej innego człowieka, jeżeli w konkretnym przypadku nie były one środkiem koniecznym do wyrażenia krytyki. I nawet, jeśli się zgodzić, iż oskarżonemu nie można odmówić prawa do wyrażenia negatywnych (omawianych wyżej) sądów o pracy oskarżyciela w związku z oszacowaniami, to czynienie tego w połączeniu z określaniem T. S. mianem „ złodzieja ”, „ debila ”, czy „ oszusta ”, w niedopuszczalnej formie obrażało jego godność.

Tego rodzaju sformułowania w sposób rażąco przekraczały formę potrzebną dla wyrażenia niezadowolenia z pracy oskarżyciela. Cele i powody, dla których oskarżony po jego krytykę sięgnął, można było zrealizować bez naruszenia godności T. S.. Przypomnieć należy, iż wyłączenie bezprawności wypowiedzi zniesławiających z uwagi na przewidziany w art. 213 kk kontratyp nie wyłącza odpowiedzialności sprawcy za zniewagę ze względu na formę podniesienia lub rozgłoszenia zarzutu (art. 214 kk). W realiach tej sprawy nie leżało w interesie wolności słowa i prawa do krytyki sięganie po tak drastyczną formę wypowiedzi. Oskarżony winien mieć świadomość – a wybrzmiewało

to z zeznań
niemal
wszystkich
przesłuchanych
w sprawie osób,
które zajmują
się szacowaniem
tego rodzaju
szkód – iż
czynności
oszacowania
zazwyczaj wiążą
się z trudnym
do precyzyjnego
uchwycenia
wskazaniem
realnej wielkości
szkody,
polegając na
uwzględnianiu
wielu elementów
składowych,
nieraz
nieostrych i
ocennych, co
powoduje, że
nawet jeśli
szacowanie
okazuje się być
obarczone
błędem, to nie
musi to być
następstwem
złej woli, czy też
niekompetencji
czyniącego
szacunek. W
takiej sytuacji
strona
niezadowolona z
rezultatów
oszacowania, ma
prawo decyzję
co do szacunku
kwestionować w
drodze
przysługujących
jej środków
prawnych.
Innymi słowy,

nie pozbawiając
właściciela
zniszczonych
upraw prawa
do krytykowania
pracy osoby
dokonującej
oszacowania, nie
ma przyzwolenia
na to, by
towarzyszyło
temu lżenie i
obrażanie tej
osoby.
Nieadekwatne i
zbędne
względem
zamierzonych
celów
posługiwanie się
zwrotami
obraźliwymi nie
ma nic
wspólnego z
dopuszczalnymi
granicami prawa
do krytyki,
nawet, jeśli
chodzi o sprawy
dla
krytykującego
istotne. Nie ma
też podstaw
do uznania, że
tego rodzaju
wypowiedzi
wywołane były
wyzywającym
zachowaniem
pokrzywdzonego.
Poza
gołosłownymi
sugestiami
oskarżonego,
żaden inny
dowód na to
nie wskazywał.
Pokrzywdzony,
nawet jeśli nie
wszyscy rolnicy

zgadzają się z wynikami jego oszacowań, uchodzi za osobę kompetentną oraz starającą się rzetelnie wywiązywać z ciążących na nim obowiązków oraz nie przekraczającą dopuszczalnych norm postępowania w odniesieniu do właścicieli pól, na których szkody szacował (por. choćby zeznania G. Wiry, M. M., L. M., S. P., a nawet H. K.). Przeciwnie, to oskarżony powszechnie postrzegany jest jako osoba wulgarna, nadpobudliwa, o skłonnościach do automatycznego, niemal notorycznego przyjmowania postaw konfrontacyjnych i agresywnych oraz do obrażania innych osób (por. zeznania świadków G. (...), M. S., M. M., L. M., S. P., W. L., T. K.).

<p>Sąd odwoławczy uznał, iż oddalenie opisywanych w zarzutach apelacyjnych wniosków dowodowych nie miało wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Bazując bowiem na tych dowodach, jakimi dysponował sąd I instancji, jawiły się one jako wystarczające do poczynienia właściwych ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej zachowania oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Omówiono powyżej		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Co do rodzaju i rozmiaru orzeczonej kary, zasadności orzeczenia wobec oskarżonego nawiązki oraz podania wyroku do		

<p>publicznej wiadomości, a także kosztów procesu.</p>		
<p>Zwiężle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Brak podstaw do korygowania tych rozstrzygnięć.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>a) co do opisu oraz kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów; b) co do podstawy prawnej rozstrzygnięć o nawiązce oraz środka karnym podania wyroku do publicznej wiadomości</p>		
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>		

<p>Ad a) – omówiono powyżej;</p> <p>Ad b) – wobec zmiany podstawy prawnej skazania, związanej z odmienną kwalifikacją prawną przypisanych oskarżonemu czynów, dostosowano do tego odpowiednie podstawy prawne rozstrzygnięć o nawiązce oraz środka karnym podania wyroku do publicznej wiadomości</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3 i 4	Mając na uwadze, iż pomimo zmiany zaskarżonego wyroku, utrzymał on charakter wyroku skazującego, na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 628 kpk oskarżonego obciążono kosztami procesu za postępowanie odwoławcze. obrońcy z urzędu zasądzone zwrot kosztów nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej, którymi finalnie – patrz zdanie poprzednie – obciążono oskarżonego.	

7. PODPIS	